

Posudek oponenta na bakalářskou práci

Chomutovské muzeum. Vývoj historických expozic ve 20. století
Martina Flanderová

K oblíbeným a častým námětům studentských prací náleží dějiny jednotlivých českých muzejních institucí či muzejních spolků, jistě i pro ucelenost tématu, minimální rozptýl zdrojů a v případě nacionálně českých ústavů neexistující jazykové bariéry. Ovšem v případě Chomutova by se nahlédnutí do německé literatury a pramenů nejen očekávalo, ale je nezbytnou nutností, nemá-li se jednat pouze o bezcennou kompilaci, neřkuli recyklaci již napsaného. Autorka předkládané bakalářské práce nicméně necituje jedinou starší práci, „bohatě“ si vystačila s literaturou sepsanou v posledních ani ne třiceti letech, ačkoli chomutovské muzeum je institucí již stoletou. Totéž platí i pro prameny, do nichž je (omylem) zařazen jen jakýsi strojopis z okresního archivu, patrně inventář pozůstalosti R. Wenische.

Pokud jde o strukturu díla, po úvodu následuje opravdu velmi stručný nástin městských dějin, u nějž se vnučuje otázka po jeho smyslu, pojednává-li přeci práce o muzeu. Nebylo by naopak vhodnější uvodit pojednání etablováním českého/sudetoněmeckého muzejnictví a zařadit do něj a do dobových trendů i vznik chomutovského muzea? Jeho historii je posléze autorkou věnováno několik následujících stran s důrazem na počáteční fázi a na vývoj po roce 1945, zcela ve vleku dostupné literatury. Události posledních dvaceti let jsou odbyty pouhými osmi řádky. Další kapitola patří medailonům významných osobností muzea, pozornosti se ale dostává pouze dvěma mužům, a to velmi disproportionálně a znovu jen jako resumování již publikovaných statí. Přínosněji se tak jeví až čtvrtá část, charakterizující vybrané muzejní sbírky. Co je to ovšem „militárna“ (opakovaně užitě slovo), resp. jak k němu M. Flanderová přišla, mi zůstává záhadou. Záměna s militárií (i kdyby chomutovští muzejníci svou podsbírkou „familiárně“ nazývali uvedeným způsobem) není důstojná bakalářské práce a studentky vysoké školy. Překvapivé je pro mne rovněž autorčino konstatování, „že mezi zaniklé expozice lze svým způsobem počítat i jednotlivé...výstavy“ (s. 18). To tedy rozhodně nelze, expozice a výstava jsou v muzejnictví dva diametrálně odlišné pojmy. V práci poté následují popisy současných muzejních prezentací, jak je autorka mohla sama shlédnout. Jistě by tu nebylo od věci je spíše než ad hoc seřadit chronologicky. Odbytí publikační činnosti muzea několika málo větami bez charakteristiky starších (ještě německých) počínů i bez zmínění nejnovějších odborných monografií považují za další z velkých prohřešků předkládané práce. Autorka zde uvádí pouze muzejní periodikum a jeho charakteristiku bez snahy o výraznější parafrázi opsala bez uzardění z webových stránek. Na nich se momentálně další publikace nenacházejí, a tak nejsou ani předmětem jejího zájmu (?). Závěrečná část, věnovaná spolupráci muzea s veřejností a zvláště se školami, včetně muzeem nabízených programů, již nemůže zachránit celkově negativní vyznění práce. Ta ostatně vykazuje i množství chyb (s. 1 – představit s historií...; s. 3 - ...se podařilo se nashromáždit...; s. 4 - ...zúčastnili se jej delegace...; atp.), velmi kulhající stylistiku (s. 1 – na posledních 5 řádcích 5x sloveso věnovat; s. 2 – město, město, město, město...) i nedostatky ve formální úpravě (někde je text zarovnan do bloku, jinde nikoli). Především však práce podobného rázu nemůže vystačit s tak omezeným literárním a zdrojovým obzorem, jak jej signalizuje i nevyhovující poznámkový aparát. Použité přejímání publikovaných informací je pak (už skoro v nadsázce) na hranici etiky odborné práce.

Bakalářskou práci hodnotím jako **nedostatečnou** a nenavrhuji ji k obhajobě.

1. 8. 2012 Teplice

PhDr. Jan Kilián, Ph.D.

